

ERASMUS+ STAFF MOBILITY PROGRAM

ImPulsTanz 2026 – beszámoló

Az ImPulsTanz számomra legfontosabb tapasztalata egy nagyon erős otthonosság- és valahová tartozásérzés volt. Nagyon hamar úgy éreztem, hogy otthon vagyok ebben a közegben. Nagy szükségem volt erre a három hétre, és nagyon hálás vagyok azért, hogy ez a tapasztalat létrejöhett számomra.

Tanárként, koreográfusként és előadóként az év nagy részében tanítok, alkotok és előadok. Folyamatosan adok, tudást és energiát osztok meg másokkal, miközben természetesen én is kapok és tanulok. Mégis nagy öröm volt most olyan helyzetben lenni, ahol egyszerűen csak befogadhattam: új információkkal találkozhattam, másoktól tanulhattam, és újra megtapasztalhattam azt az állapotot, hogy én vagyok a diák.

Úgy gondolom, hogy tanárként és művészként különösen fontos időről időre találkozni más megközelítésekkel, módszerekkel és művészi gondolkodásmódokkal. Mások gondolkodásának és munkamódszereinek megtapasztalása gazdagítja a saját eszköztárunkat, és lehetőséget ad arra, hogy új szempontokat vigyünk vissza a saját pedagógiai és művészi gyakorlatunkba.

A három hét alatt részt vettem egy research projektben, egy intenzív hétvégi workshopon és két ötnapos workshopon, valamint 15 előadást is megnéztem. Ez az intenzív jelenlét az egész fesztiválon valódi kapcsolódásokat és jelentős szakmai találkozásokat tett lehetővé. A workshopok, az előadások és az ezekhez kapcsolódó beszélgetések új perspektívákat nyitottak meg számomra, és olyan szakmai tapasztalatokat és párbeszédet indítottak el, amelyek túlmutatnak a három héten.

Különösen értékes volt számomra az az érzés, hogy egy aktív művészeti közösség részévé válhattam. Az ImPulsTanz nemcsak a tanulás lehetőségét adta meg, hanem teret biztosított a gondolatok cseréjére, a saját gyakorlatomra való reflektálásra és más művészekkel, tanárokkal való kapcsolódásra is. Úgy érzem, új impulzusokkal, kérdésekkel és

eszközökkel tértem haza, amelyeket tovább tudok gondolni és be tudok építeni a saját művészi és pedagógiai munkámba.

A három hét ezért számomra nem egyszerűen egy szakmai továbbképzés volt, hanem egy nagyon fontos megújulási és kapcsolódási időszak, amelyben újra találkozhattam a saját művészi

kíváncsisággal is. Hálás vagyok azért, hogy az ImPulsTanz része lehettem, és hogy ezt a három hetet egy ilyen inspiráló, nemzetközi művészeti közegben tölthettem.

Köszönöm a Budapest Cirkuszművészeti és Kortárstánc Főiskolának hogy lehetővé tették az Erasmus+ programba való csatlakozásomat, különösen köszönöm Veres Flórának és Péter Petrának.

Makisig Akin és Anya Cloud -*Post-Failure Potentials* kutatási projekt

A kint tartózkodásom első hetében Makisig Akin és Anya Cloud *Post-Failure Potentials* című research projectjén vettem részt az ImPulsTanz fesztiválon. A research projectbe motivációs levél alapján válogatták be a résztvevőket, így egy kisebb, elkötelezett és különböző szakmai háttérrel rendelkező csoport jött létre. Számomra ez fontos különbség volt egy hagyományos workshophoz képest. A research project intenzívebb munkát jelentett, és mivel válogatott csoportban dolgoztunk, valódi lehetőség nyílt az elmélyülésre és konkrét kapcsolódások kialakítására.

A kutatás középpontjában a kudarc, a kockázatvállalás, az együttműködés, a bizalom és a kapcsolódás kérdései álltak. A munka során a kontakt improvizáció, az improvizáció, a brazil Jiu Jitsu, a Kung Fu, a Feldenkrais-módszer, a performansz és különböző kapcsolati gyakorlatok találkoztak. A projekt egyik alapvető kérdése az volt, hogyan tudunk a kudarcra nem végpontként, hanem egy új helyzet kezdeteként tekinteni. A bukás, az egyensúlyvesztés, az ellenállás, az ütközés és a bizonytalanság nem elkerülendő állapotokként, hanem a mozgás és a kapcsolódás kiindulópontjaiként jelentek meg. Fontos szerepet kaptak a consent, a határok érzékelése, a bizalom, a döntéshozás, a kockázatvállalás és az együttműködés gyakorlatai is.

A hét során számomra különösen fontos volt az a dramaturgiai ív, ahogyan a két tanár vezette a kutatást. Nem egy előre szigorúan meghatározott struktúrát követtek, hanem bizonyos döntéseket vállaltan előttünk hoztak meg arról, hogy merre haladjon tovább a folyamat. Ezzel ők maguk is beléptek velünk egy kísérleti térbe, és megengedték, hogy mi, résztvevők is befolyásoljuk a történéseket. Nagyon inspiráló volt megtapasztalni, ahogy az óra dramaturgiája a pillanatban alakult, és ahogy a tanári jelenlét nem egy kész tudás átadását jelentette, hanem egy közös kutatás vezetését.

Ehhez kapcsolódott számomra a co-teaching formátuma is, amely nagyon erős és inspiráló tapasztalat volt. A két tanár nemcsak együtt tanított, hanem egy párként is jelen voltak a térben. Az ő művészeti kutatásukban egyébként is fontos szerepet kap a privát és a szakmai, illetve a művészlét és a magánélet egymásba csúszása. Ez a kettősség nem magyarázatként vagy külön témaként jelent meg, hanem egyszerűen jelen volt a térben: a kapcsolatuk, az egymásra reagálásuk, a különböző döntéseik és az, ahogyan egymással és velünk dolgoztak, folyamatosan része lett a kutatásnak. Számomra nagyon érdekes volt megtapasztalni, hogyan tud két ember együtt vezetni egy folyamatot úgy, hogy közben nem szükséges eltüntetniük a közöttük lévő kapcsolatot, hanem annak energiája is beépülhet a munkába.

Bár a szerelem és a szeretet nem voltak a kutatás explicit témái, nagyon szépen beszivárogtak a hétbe. Már önmagában az is különös dinamikát teremtett, hogy a résztvevők között is több pár volt, miközben a tanárok szintén egy párként voltak jelen. A fizikai közelség, a bizalom, az érintés, a gondoskodás és az egymásra figyelés gyakorlatai természetesen hozták magukkal ezeket a kérdéseket. Nem kellett őket külön tematizálni, mégis folyamatosan érezhetőek voltak a térben. Ez számomra nagyon izgalmas tapasztalat volt: ahogy egy kutatás eredeti témáján túl megjelennek olyan energiák és kérdések, amelyek organikusan születnek meg a közös jelenlétből.

Az is különösen fontos volt számomra, hogy ez egy queer tér volt. Nagyon sok történetet éreztem a testekben, amelyekkel együtt dolgoztunk. Nem feltétlenül konkrét történeteket vagy élettörténeteket, hanem azt a tapasztalatot, hogy minden test hordoz magával valamit a saját múltjából, identitásából, kapcsolataiból és tapasztalataiból. Nagyon jó érzés volt egy olyan térben lenni, ahol ezek a különböző testek és történetek nem magyarázatra vagy igazolásra szorultak, hanem egyszerűen jelen lehettek. A queer tér számomra nemcsak identitáspolitikai értelemben volt fontos, hanem mint egy olyan érzékeny és nyitott közeg, amelyben a testek közötti kapcsolatok sokfélesége természetes módon tudott megjelenni.

Az alapgondolat és a kutatás témája mellett számomra nagyon fontosak voltak azok az improvizációs tapasztalatok is, amelyeket ezen a héten szereztem. Úgy érzem, a fantáziámnak és a testemnek már nagyon nagy szüksége volt erre. Bekerültem egy olyan térbe, ahol már nagyon régen jártam: egy olyan állapotba, ahol valóban a test reagál, és nem elsősorban a tudat vagy az agy hoz kognitív döntéseket. Ez számomra a „nem tudás tere” – ahogy én nevezem – volt.

Ebben a térben újra megtapasztaltam valamit abból, hogy miért táncolok, és mit jelent számomra maga a tánc. Nem a formák halmozása vagy egy előre létrehozott mozgásanyag létrehozása vált fontossá, hanem annak megtapasztalása, hogy a test, a szellem és a lélek egyszerre van jelen a táncban. Ez az élmény nagyon erősen visszakapcsolt ahhoz, amit a táncról alapvetően gondolok, és ahhoz is, amiért számomra a tánc mindig is egyfajta kutatási terület volt.

Fontos szerepet kapott az intuíció megtapasztalása is. Az intuíció természetesen mindig jelen van a munkámban, mégis fontosnak érzem, hogy újra és újra találkozzak vele, és újra megtapasztaljam, milyen az, amikor nem előre tudom, hogy mi következik, hanem hagyom, hogy a test, az érzékelés és a pillanat vezessen. Ez a tapasztalat számomra most különösen fontos volt, és olyan kreatív energiákat mozdított meg, amelyekhez a saját munkámban is szeretnék visszatérni.

Ez az első hét azonban nemcsak szakmailag, hanem az egész kinti tartózkodásom szempontjából is meghatározó volt. A research project egy olyan érzékeny és koncentrált teret hozott létre, amely lehetőséget adott az elmélyülésre és a valódi kapcsolódások kialakítására. Mivel már az első héten egy intenzív közös folyamatban vettem részt, nagyon hamar kialakult bennem egyfajta biztonság és otthonosság az ImPulsTanz közegében. Innentől kezdve sokkal komfortosabban kapcsolódtam más résztvevőkhöz, könnyebben kezdeményeztem beszélgetéseket, és természetesebbé vált az is, hogy közösen nézzünk előadásokat vagy más programokon vegyünk részt.

Úgy érzem, ez az első hét alapozta meg igazán a kintlétemet. Nemcsak egy kurzuson vettem részt, hanem létrejött egy olyan közeg, amelyben

később már sokkal nyitottabban és szabadabban tudtam jelen lenni. Valódi kapcsolatépítés történt mind a tanárokkal, mind a résztvevőkkel, és ezek a kapcsolatok túlmutattak a konkrét egyhetes projekten. Számomra ez az ImPulsTanz egyik legfontosabb hozadéka volt: nemcsak új szakmai impulzusokat kaptam, hanem egy nemzetközi művészeti közegbe is sokkal mélyebben tudtam bekapcsolódni.

A projekt szakmailag erősen kapcsolódott a saját művészi érdeklődésemhez is. Saját munkámban egyre inkább foglalkoztat az improvizáció, a nem tudás állapota, a test intelligenciája, a pillanatban való döntés, valamint az, hogy hogyan lehet a mozgáson keresztül közösségi és performatív helyzeteket létrehozni. A *Post-Failure Potentials* új szempontokat és tapasztalatokat adott ezekhez a kérdésekhez, különösen a kockázat, a partneri figyelem, az intuíció, a kapcsolódás és a kollektív test működésének tekintetében.

Az itt szerzett tapasztalatokat saját művészi és pedagógiai munkámban is szeretném továbbvinni. Különösen fontos számomra az a felismerés, hogy egy tanulási vagy alkotási helyzet akkor tud igazán élővé válni, ha nem minden előre meghatározott, hanem van benne hely a reagálásra, a bizonytalanságra, a résztvevők döntéseire és arra, hogy valami a pillanatban szülessen meg. A *Post-Failure Potentials* számomra ezért nemcsak egy intenzív szakmai képzés volt, hanem egy olyan tapasztalat, amelyhez az egész ImPulsTanz alatt és a saját munkámban is újra és újra vissza tudtam kapcsolódni.

Kulcsszavaim:

INTUÍCIÓ → LOVE → AKTÍV HALLGATÁS → IMPROVIZÁCIÓS
FANTÁZIA KELTÉS → ÖSZTÖNÖS REAGÁLÁS → HIGH-RISK
PRACTICE → PIHENÉS / CATNAP → ACCESS NEEDS →
KAPCSOLÓDÁS → MYCELIUM → KOLLEKTÍV TEST → FORCES OF
NATURE

Jassem Hindi – *The Concept and the Idiot*

A három hét második fontos tapasztalata Jassem Hindi kétnapos, napi 5–6 órás intenzív elméleti workshopja volt. Jassem Hindi személye már korábbról is érdekes volt számomra: 2012-ben DanceWeb ösztöndíjasként vettem részt az ImPulsTanzon, ahol Keith Hennessy *Shamanic Potential Action* című workshopján találkoztam vele. Hindi zenészként, koreográfusként és filozófusként is dolgozik, és számomra nagyon hitelesen és autentikusan képvisel egy Európán kívüli szemléletet és gondolkodásmódot.

A kétnapos workshop formája is különbözött a legtöbb táncos workshoptól. A workshop a filozófia általános bevezetése volt, kifejezetten előadóművészek és művészek számára. Gyakorlatilag egy intenzív, frontális információátadás történt: Jassem Hindi több órán keresztül beszélt, mi pedig hallgattuk. Számomra ez a forma önmagában is fontos tapasztalat volt, mert a tanulás és a testtel való munka mellett szükségét érzem annak is, hogy időnként egyszerűen csak információt fogadjak be, figyeljek és másképp is gondolkodjak.

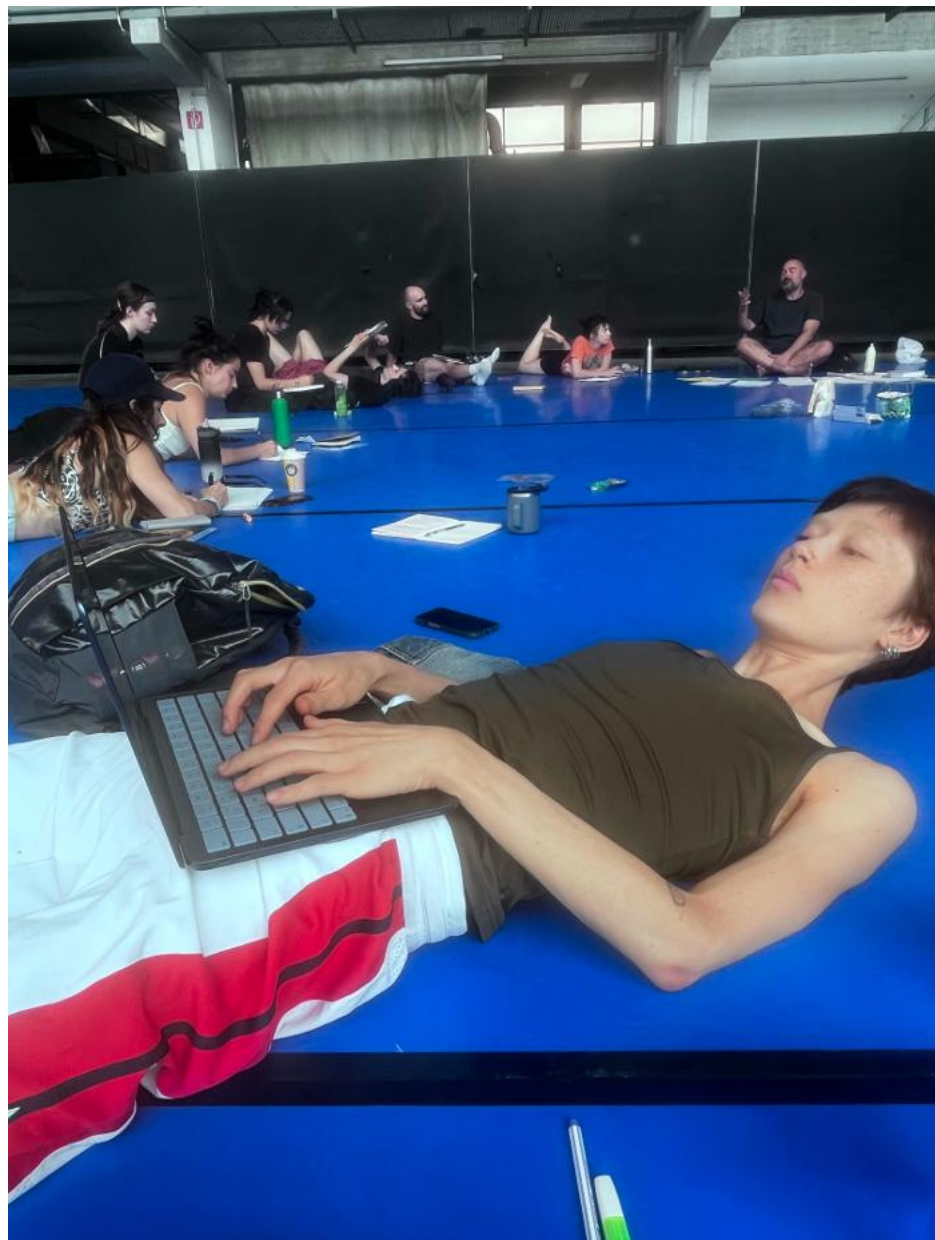
Ugyanakkor ez a fajta befogadás számomra nem volt könnyű. A használt nyelvezet nagyon összetett és filozófiai volt, ami még magyarul is nehezen befogadható, idegen nyelven pedig különösen nagy koncentrációt igényelt. Nem biztos, hogy minden információt azonnal megértettem vagy pontosan fel tudtam fogni. Mégis fontosnak éreztem,

hogy jelen legyek ebben a sűrű információs térben. Bízom abban, hogy nem minden tudásnak kell azonnal tudatosan és intellektuálisan „megérkeznie”. Valahol a testemben is elraktározódik mindaz, amivel találkozom, és később, más helyzetekben, más formában hasznosulhat.

nem minden tudásnak kell azonnal tudatosan és intellektuálisan „megérkeznie”. Valahol a testemben is elraktározódik mindaz, amivel találkozom, és később, más helyzetekben, más formában hasznosulhat.

A két nap során olyan információkat, gondolkodókat, referenciákat és összefüggéseket kaptam, amelyek tovább tudnak lendíteni a saját érdeklődési területeimen. Nem feltétlenül az volt a fontos, hogy az ott elhangzottakat azonnal használni tudjam, hanem az, hogy új kapcsolódási pontokat kaptam, amelyek továbbvezethetik a saját kutatásomat és gondolkodásomat.

Nagyon fontosnak tartom ezt a típusú tanulást és információszerzést is. A művészeti gyakorlat számomra nemcsak a testen keresztül megszerzett tapasztalatokból épül, hanem abból is, hogy milyen tudásokkal, gondolatokkal és történeti, filozófiai vagy társadalmi referenciákkal találkozunk. Ezek segítségével tudunk kontextust teremteni a saját kérdéseink körül, és elhelyezni a saját gyakorlatunkat egy tágabb gondolkodási térben.

Jassem Hindi workshopja ezért számomra egyfajta szellemi és információs feltöltődés volt. Az első héten elsősorban a testen és a kapcsolódásokon keresztül tanultam, itt pedig az információk, a hallgatás és a gondolkodás került előtérbe. Ez a kétféle tanulási forma jól kiegészítette egymást, és megerősített abban, hogy művészként szükségem van mind a testi tapasztalásra, mind az elméleti és filozófiai tudásra.

Jassem Hindi – *Ghost Dancer*

A harmadik workshop, amelyen részt vettem, egy váratlan helyzetből adódott. Az eredeti research project, amelyre jelentkeztem, sérülés miatt menet közben lemondásra került, így spontán kellett új programot választanom. Az intenzív hétvégi workshop után így ismét Jassem Hindihez vezetett az utam, ezúttal a *Ghost Dancer* című, ötnapos workshopra.

Ez a hét részben továbbvitte az előző workshop elméleti és filozófiai gondolkodását, de sokkal több gyakorlati feladatot is tartalmazott. A munka a hang, a hallgatás és a zene köré épült, és számomra nagyon hasznos és inspiráló tapasztalat volt. Olyan gyakorlatokon keresztül dolgoztunk a hanggal, ahogyan egy táncos a testtel és a mozgással dolgozik: figyeltük, formáltuk, rétegeztük, vágtuk, ismételtük, kapcsoltuk egymáshoz, és közben azt is vizsgáltuk, hogyan tud a hang mozgást, képet vagy dramaturgiai helyzetet létrehozni.

Nagyon sok zenét hallgattunk, és számomra ennek különösen nagy jelentősége volt. A különböző kulturális háttérű zenei anyagokon keresztül ismét egy olyan, Európán kívüli látás- és hallásmóddal találkoztam, amely tágította a saját kulturális referenciáimat. Új zenékkal, hangzásvilágokkal és gondolkodásmódokkal találkoztam. A hanggal, a hallgatással és a zenével való munka természetesen nem teljesen új számomra. Ezek a területek korábban is jelen voltak a művészi gondolkodásomban és munkámban. Mégis azt éreztem ezen a héten, hogy új füleim nyíltak. Nem feltétlenül új dolgokat tanultam, hanem más perspektívából kezdtem hallani és érzékelni azt, amihez már korábban is volt kapcsolódásom. A sokféle zenei anyag, a nem európai kulturális referenciák és a hanggal való gyakorlati kísérletezés kitágította a figyelmemet, és új lehetőségeket nyitott meg abban, ahogyan a hangra, a zenére és ezeknek a testtel való kapcsolatára tekintek.

A hallgatás itt is nagyon fontos szerepet kapott. Egyre inkább azt tapasztalom, hogy a hallgatás számomra nem passzív állapot, hanem aktív gyakorlat. Figyelni arra, hogy mi történik egy hanggal, egy csenddel, egy zenei réteggel, hogyan reagál rá a test, és hogyan változik meg a figyelmünk attól függően, hogy mit hallunk. Számomra különösen érdekes volt megtapasztalni, hogy a hanggal való munka mennyire hasonló gondolkodást tud működtetni, mint a tánc. A workshop végére azt éreztem, hogy nemcsak új eszközöket kaptam a hanggal való munkához, hanem tovább tágult az érzékelésem és a kulturális referenciáim köre is. Ez számomra a tanulás egyik fontos formája: amikor valami ismerős egyszer csak másképp kezd működni, és nem feltétlenül új tudás érkezik, hanem új fülek, új érzékelés és új kapcsolódási lehetőségek nyílnak meg.

Extra workshop – Gál Eszter: Skinner Releasing Technique

Az ImPulsTanz alatt lehetőségem volt vendégként részt venni Gál Eszter Skinner Releasing Technique workshopján, Eszter meghívására. A Skinner Releasing Technique természetesen nem volt teljesen új számomra, korábban Budapesten is részt vettem Eszter óráin, így maga a gyakorlat és a módszer már ismerős volt. Mégis érdekes volt megtapasztalni ugyanazt a munkát egy teljesen más kontextusban, az ImPulsTanz nemzetközi közegében.

A saját testi tapasztalatom mellett számomra talán még fontosabb volt, hogy Esztert most egy másik helyzetben figyelhettem tanárként. Mindig is nagyon jó tanárnak tartottam, de most valahogy érzékenyebben és sérülékenyebben tudtam jelen lenni az óráján. Én sem vagyok már a húszas éveimben járó diák, és emiatt egészen másképp kezdtem értékelni azt a tudást és tapasztalatot, ami egy olyan tanárból, mint Eszter, számunkra elérhető. Több mint két évtizede foglalkozik Skinner Releasing Technique-kel, és a szomatikus munka mellett improvizációt és kompozíciót is tanít.

Ezúttal ezért nemcsak résztvevőként voltam jelen az órán, hanem nagyon erősen figyeltem azt is, hogyan tanít. Azt kezdtem megfigyelni, milyen tudatos vagy akár nem tudatos dramaturgiákat használ, hogyan épül fel az óra mint folyamat, és hogyan jön létre egy olyan ív, amelyben az egyes gyakorlatok nem egyszerűen egymás után következnek, hanem valamilyen belső logika mentén kapcsolódnak egymáshoz.

Ez számomra nagyon fontos felismerés volt. Egy órát összerakni bizonyos értelemben hasonló ahhoz, mint egy előadást létrehozni: nemcsak az egyes gyakorlatok minősége számít, hanem az is, hogy mikor mi történik, milyen állapotból milyen állapotba vezetjük a résztvevőket, hol van sűrűség, hol van elengedés, mikor kell információt adni és mikor kell inkább teret hagyni a tapasztalásnak. Az óra maga is egy dramaturgiai kompozíció.

Én ezen az órán tulajdonképpen ebbe a dramaturgiába merültem bele. Figyeltem, hogyan teremődik meg az a biztonságos és érzékeny tér, amelyben a test képes elengedni, érzékelni és újra kapcsolódni önmagához. Nemcsak azt néztem, hogy mit csinálunk, hanem azt is, hogy miért éppen akkor csináljuk, és hogyan változtatja meg egyik gyakorlat a következőt.

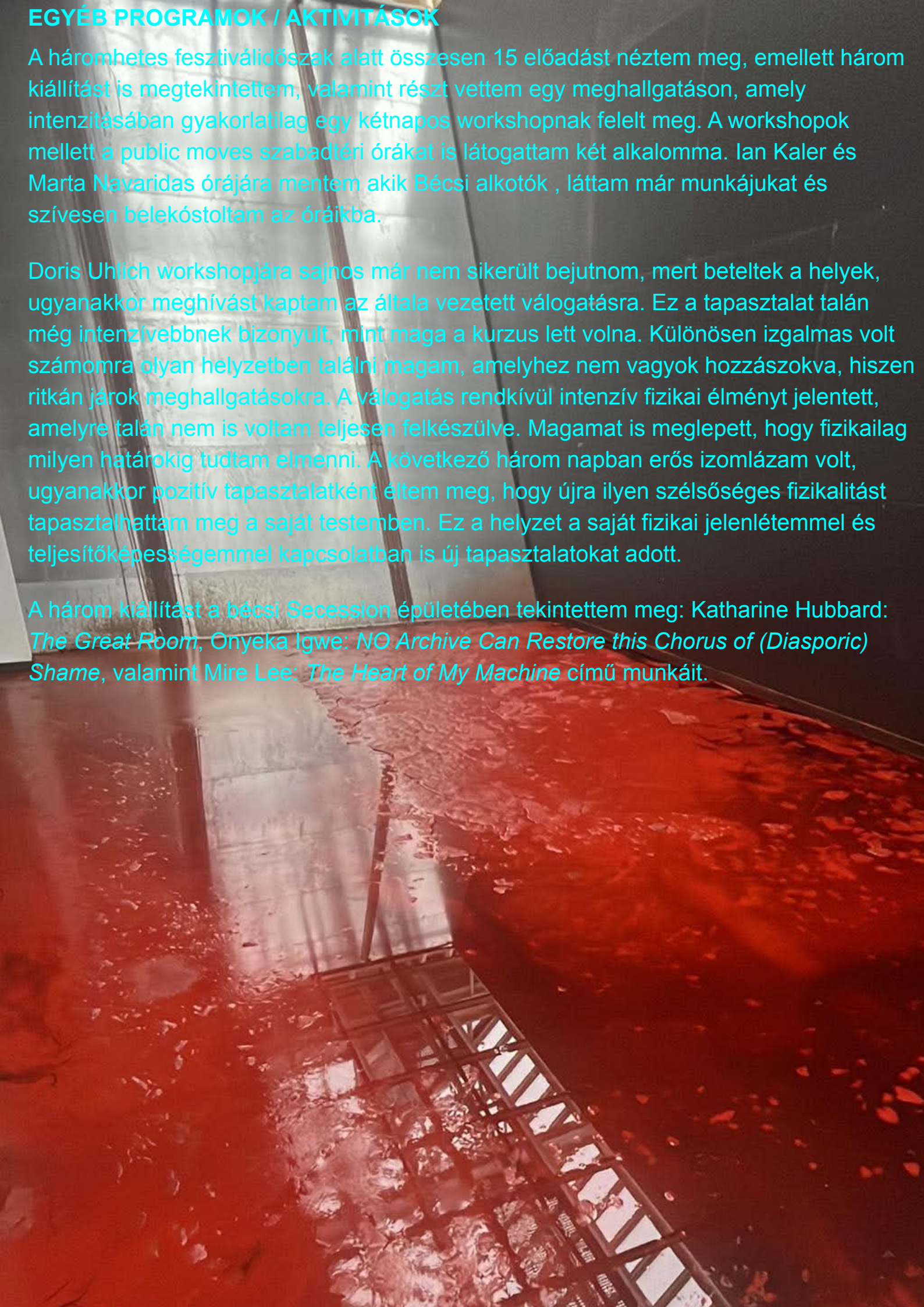
Ez a tapasztalat pedagógusként különösen fontos volt számomra. Megerősített abban, hogy egy jó óra nem gyakorlatok gyűjteménye, hanem egy felépített folyamat, amelynek saját dramaturgiája van. Ezt a szemléletet a saját tanításomban is szeretném tovább használni és tudatosabban figyelni.

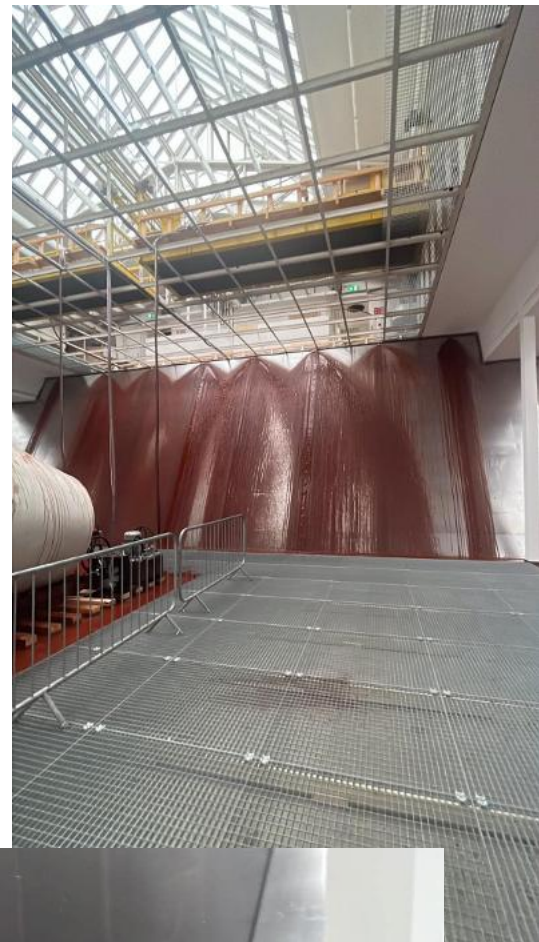
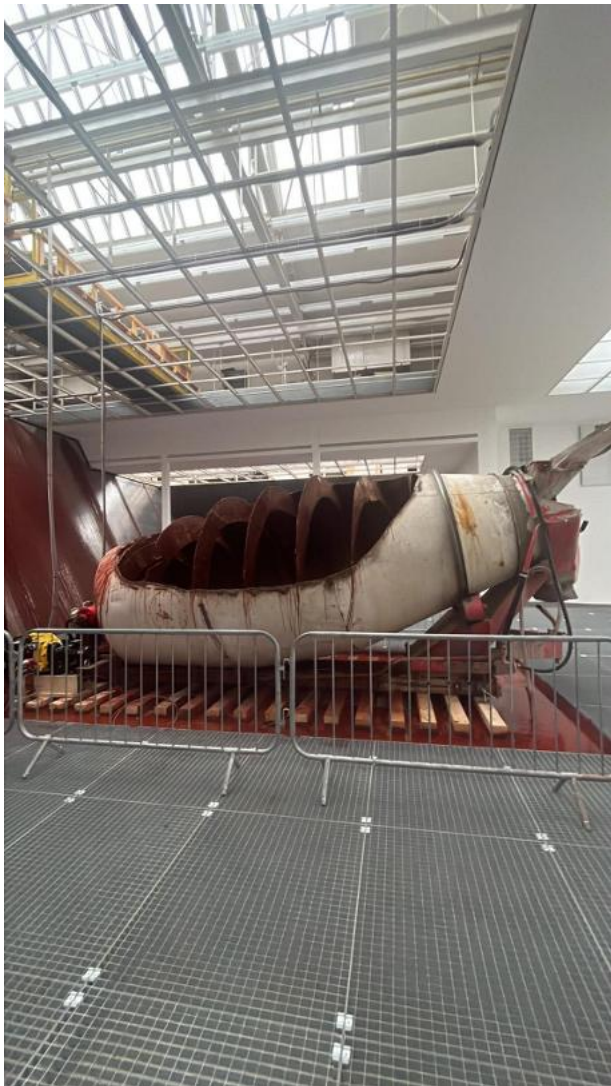
EGYÉB PROGRAMOK / AKTIVITÁSOK

A háromhetes fesztiválidőszak alatt összesen 15 előadást néztem meg, emellett három kiállítást is megtekintettem, valamint részt vettem egy meghallgatáson, amely intenzitásában gyakorlatilag egy kétnapos workshopnak felelt meg. A workshopok mellett a public moves szabadtéri órákat is látogattam két alkalomra. Ian Kaler és Marta Navaridas órájára mentem akik Bécsi alkotók, láttam már munkájukat és szívesen belekóstoltam az óráikba.

Doris Uhlich workshopjára sajnos már nem sikerült bejutnom, mert beteltek a helyek, ugyanakkor meghívást kaptam az általa vezetett válogatásra. Ez a tapasztalat talán még intenzívebbnek bizonyult, mint maga a kurzus lett volna. Különösen izgalmas volt számomra olyan helyzetben találni magam, amelyhez nem vagyok hozzászokva, hiszen ritkán járok meghallgatásokra. A válogatás rendkívül intenzív fizikai élményt jelentett, amelyre talán nem is voltam teljesen felkészülve. Magamat is meglepett, hogy fizikailag milyen határokig tudtam elmenni. A következő három napban erős izomlázam volt, ugyanakkor pozitív tapasztalatként életem meg, hogy újra ilyen szélsőséges fizikalitást tapasztalhattam meg a saját testemben. Ez a helyzet a saját fizikai jelenlétemmel és teljesítőképességemmel kapcsolatban is új tapasztalatokat adott.

A három kiállítást a bécsi Secession épületében tekintettem meg: Katharine Hubbard: *The Great Room*, Onyeka Igwe: *NO Archive Can Restore this Chorus of (Diasporic) Shame*, valamint Mire Lee: *The Heart of My Machine* című munkáit.

Az idei fesztivál előadásai közül számomra érdekes módon nem feltétlenül a nagyobb nevű vagy általam korábbról ismert alkotók munkái voltak a legmeghatározóbbak. Sokkal inkább az **8** program előadásai keltették fel a figyelmemet. Különös figyelmet fordítottam a szólóelőadásokra, és ezek kapcsán egy fontos megfigyelés fogalmazódott meg bennem. Azt tapasztaltam, hogy egy szólóelőadásban a fizikai és

előadói jelenlét olyan erővel tud működni, hogy bizonyos esetekben szinte felülírja magát az előadást és annak egyéb összetevőit. A figyelmem ilyenkor erőteljesen az előadóra centralizálódik, és kevésbé az előadás más rétegeire, például a dramaturgiára, a látványra vagy a kontextusra irányul. Ez a tapasztalat a saját előadói jelenlétem és annak dramaturgiai szerepe szempontjából is fontos felismerést jelentett számomra.

MEGTEKINTETT ELŐADÁSOK (vastagon kiemelve ami rám nagy hatással volt)

Christos Papadopoloulos: My Fierce Ignorant Step

Alexandra Bachzetsis: Ruch (es)

Taous Bertrand: Nymph

Anna Teresa De Keersmaeker, Radouan Mriziga, Amandine Beyer/Rosas, A7LA5, Gli Incogniti : *Il Cimento dell'Armonia e dell'Invenzione*

Trisha Bown Dance Company with Merce Cunningham: Trust (US)

Dancing with Bob: RAuschenberg, Brown&Cunningham Onstage

Ndoho Ange: Welcome to My Jungle

Louise Lecavalier /Fou Glorieux : danses vagabondes

Ole Meland : JEG BRAKK

Alina Arshi /KAAM KAAJ : States of bewilderment

Bill T. Jones XRaja Feather Kelly : The (a) Point Between 2 (or more)
Confessions

Magdalena Forster: Echo Body

Boglárka Börcsö&Andreas Bholm: SUBJOYRIDE

***Netti Nüganen with Pire Sova and KISLING:
Ash, Horizon, Riding a House***

Eva Dziarnowska: This resting, patience

